

λουν σημαντικὴν βιβλιοθήκην. Ὁ Δημήτριος Χαλκοκονδύλης ἐξ Ἀθηνῶν ἐζήσῃ καταρχὰς ἐν Περουγίᾳ, ἔπειτα δ' ἐκαλέσθη ὡς καθηγητὴς εἰς Παταύιον, ὅθεν ὁμως, δυσαρραστηθεὶς ὅτι οἱ καθηγηταὶ ἔπρεπε νὰ υποβάλλωνται κατὰ πᾶν ἔτος εἰς νέαν ἐκλογὴν, μετέβη εἰς Φλωρεντίαν, ὅπου διεδέχθη (14 1) εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν τὸν Ἰωάννην Ἀργυρόπουλον καὶ τεσσαύτην ἐκτήσατο φήμην ὥστε ὁ τότε τῶν Μεδιολάνων κραταῖος δούξ Φραγκίσκος Σφόρτσας ἐσπούδασε καὶ κατώρθωσε νὰ τὸν ἐλκίσῃ εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ μητρόπολιν. Ἐνταῦθα δέ, ὡς καὶ ἐν Φλωρεντίᾳ, μεταξύ ἄλλων ἐμαθήτευσον παρ' αὐτῷ καὶ εἰ δύο ἐπισημότεροι κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ μεσαιῶνος φιλόλογοι τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης: ὁ Ἰωάννης Ραϋχλῆνος (Καπνίων) καὶ ὁ Ἐρκομος, οἱ τοῦ Μελάχθονος καὶ τοῦ Λουθήρευ πρόδρομοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Γερμανία ἀφείλει ἐξαιρέτως τὴν βελτίωσιν τῶν σχολείων, τῆς διδακτικῆς μεθόδου καὶ ἐν γένει τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκπαιδεύσεώς της· ἀπέθανε δὲ ὁ Χαλκοκονδύλης ἐνταῦθα κατὰ τὸ 1511. Πολὺ δὲ πρὸ αὐτοῦ τὰ Μεδιόλανα εὐτύχησαν νὰ δεχθῶσιν εἰς τοὺς κόλπους των καὶ ἄλλον λίαν ἐπίσημον πρόσφυγα, τὸν βυζάντιον Κωνσταντῖνον Λάσκαριν· οὗτος εἶχεν ἔλθει ἤδη εἰς Ἰταλίαν καὶ κατὰ τὸ 1454 καὶ τὸ πρῶτον διέτριψεν ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὸ, 1460 μετέβη εἰς Μεδιόλανα καὶ ἔμεινεν αὐτόθι μέχρι τοῦ 1470, ἐκπαιδεύσας εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν τὴν ἀγαπητὴν τοῦ Σφόρτσα θυγατέρα Ἰπολύτην· ἀκολούθως δὲ μετῆλθε τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα ἐν Ῥώμῃ, ἐν Νεαπόλει καὶ τελευταῖον ἐν Μεσσήνῃ, ὅπου καὶ ἀπέβίωσε κατὰ τὸ 1493 ἔτος. Τὸ γνωστότερον ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ εἶνε ἡ χάριν τῆς ἐν Μεδιολάνοις μαθητρίας του συνταχθεῖσα ἑλληνικὴ γραμματικὴ, πολὺ πλέον εὐκατάληπτος τῆς τοῦ Θεοδώρου Γαζή.